

עַיִן פֶּגַם רְאִיּוֹת אֲסוּרוֹת

נִצְטוּיֵנו לְקַרֵּא בְּכָל יוֹם פְּעָמִים בְּאַהֲבָה, "וְלֹא תִתְּרוּ אַחֲרָי לְכַבְּכֶם וְאַחֲרָי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר אִתְּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם". כִּי כָּל חַיּוֹת נִפְשׁ הָאָדָם קוֹשִׁי לְעֵינָיו, וְהַשְׂמִירָה עַל הָעַיִן מְלַהֲבֵיט בְּנָשִׁים, הִיא עֲבוּדָה תְּמִידִית וְקוֹשֶׁה מְאֹד. וְהָאָדָם מְזוֹלֵז בָּהּ בְּחָשְׁבוֹ, מִה עֲשִׂיתִי, רַק הַבְּטָתִי וְלֹא פְּעֻלָּתִי אֲנִי. וְהַשְׂטָן שֶׁמִּחַ בְּחַטָּא זֶה יוֹתֵר מִמַּעֲשֵׂה הָעֵבְרִיָה עֲצָמָה, כִּי עַל מַעֲשֵׂה הָעֵבְרִיָה, תְּמִיד יֵרָא הַשְׂטָן שֶׁמָּא יִנְקָפְהוּ הַמַּצְפּוֹן לְאָדָם, וְיֵשׁוּב בְּתִשׁוּבָה וְנִמְצָא מִתְּקַן נִפְשׁוֹ, אֲבָל עַל הַסְּתַכְלוֹת בְּנָשִׁים כְּמַעֲט שְׂאִין אָדָם שָׁב בְּתִשׁוּבָה וּבֹכָה וּמִתְחַרֵּט. וְלָכֵן אֲמָרוּ חֲכָמִים, טוֹב לְשָׂטָן מֵרְאֵה עֵינַיִם בְּאִשָּׁה, יוֹתֵר מִגּוֹפּוֹ שֶׁל חַטָּא, שְׂנֵאָמֵר "טוֹב מֵרְאֵה עֵינַיִם, מִהֲלֶךְ נִפְשׁ". (מִסֵּכַת יוֹמָא דָּף ע"ד:) וְכַבֵּר נִפְסָק לְהִלְכָה, וְשֶׁאֵפְלוּ בְּבִגְדֵיהָ שֶׁל אִשָּׁה שֶׁהִיא מְכִירָה, וְאֵפְלוּ אֵינָם עָלֶיהָ, אֲסוּר לְהִסְתַּכֵּל, וְהַמְּסַתְּכֵל אֵפְלוּ בְּאִצְבָּע קִטְנָה שֶׁל אִשָּׁה, וְנִתְּכַּוֵּן לְהַנִּיחַ מִמֶּנָּה, דִּינֹו כְּמַסְתַּכֵּל בְּמָקוֹם עֲרוֹתָהּ, וְחַיֵּב מִכַּת מְרֻדוֹת. (רַמְבַּ"ם הַלְכוֹת אֲסוּרֵי בִיאָה פָּרָק כ"א, שְׁלַחַן עָרוּף אָבֵן הָעֶזֶר ס' כ"א).

וְכַתֵּב הַרְמַב"ם הַמְּסַתְּכֵל בְּעֵרְיוֹת, (פְּרוּשׁ עֲרִיּוֹת, כָּל אִשָּׁה שֶׁאֲסוּר בְּמַצְבַּ הַקַּיָּם לְקַיֵּם אִתָּהּ יְחִסִּי אִישׁוֹת.) מַעֲלָה עַל דַּעְתּוֹ שְׂאִין בְּכָף כְּלוּם, שֶׁהוּא אוֹמֵר, וְכִי בְּעֻלָּתִי, אוֹ שֶׁקְּרַבְתִּי אֲצֵלָה, וְהוּא אֵינֹו יוֹדֵעַ שֶׁרְאִיתָ הָעֵינַיִם עִוֹן גָּדוֹל, שְׂנֵאָמֵר וְלֹא תִתְּרוּ אַחֲרָי לְכַבְּכֶם וְאַחֲרָי עֵינֵיכֶם. (הַלְכוֹת תִּשׁוּבָה פָּרָק ד').

וְכַתוּב בְּזִהַר הַקְּדוֹשׁ (פְּרָשַׁת פְּקוּדֵי דָף רס"ג.) שֶׁהַמְדוֹר הֵרָאשׁוֹן שֶׁל גֵּיהֲנוּם נִקְרָא "בוֹר", וְעַלֹו מְמַנָּה מִלְּאֲדָף חֲבֵלָה הַנִּקְרָא פְּתו"ת, הַשׁוֹלַח שְׁלוּחָיו לְפִתּוֹת בְּנֵי אָדָם לְהִסְתַּכֵּל בְּנָשִׁים וּלְזוֹנוֹת וּלְנֵאֻף בְּמַחְשַׁבְתּוֹ, וְכִשֶׁהָאָדָם מֵת, מִלְּאֲדָף זֶה שׁוֹבֵר אֶת עֵינָיו הַנִּפְשׁ שְׁלוֹ, וְהוֹפֵךְ אוֹתָהּ לְעֵנֶרֶת. שְׁלֹא יְכוּלָה לְאוֹר בְּאוֹר הַחַיִּים, עַד שֶׁתִּתְּקַן עַל יְדֵי סָבֵל אַכְזָרִי בְּבוֹר מְלֵא נְחָשִׁים וְעַקְרָבִים שְׂנוֹשְׁכִים אוֹתָהּ וּמַצְעָרִים אוֹתָהּ.

וְיוֹתֵר מִזֶּה אֲמָרוּ חַז"ל (בְּבָא בְּתָרָא דָף נ"ז) שֶׁאִם יֵשׁ לְאָדָם שְׁתֵּי דְרָכִים לְהִגִּיעַ לְמַחֲזוֹ חֲפָצוֹ, אַחַת דְּרָךְ רְגִילָה, וְהַשְּׁנִיטָה, נָשִׁים מְגַלּוֹת זְרוּעוֹתֵיהֶן שֶׁם כִּי מְכַבְּסוֹת בְּגָדִים, אֲסוּר לְלַכֵּת בְּדְרָךְ הַשְּׁנִיטָה, וְאִם הֵלֵךְ, אָף עַל פִּי שֶׁשְׂמֵר אֶת עֵינָיו וְנִקְרָא רִשְׁעֵי, עַל שֶׁהֵעֱמִיד עֲצָמוֹ בְּנִסְיוֹן.

וְכַתְּבוּ תַלְמִידֵי הָאֵר"י הַקְּדוֹשׁ, שֶׁהַמְּסַתְּכֵל תְּמִיד בְּנָשִׁים, יִתְּגַלְּגַל בְּעוֹף הַנִּקְרָא "רְאָה". אִם לֹא עֲשֵׂה תִשׁוּבָה. (שַׁעַר הַגְּלִילוֹת הַקְּדוּמָה כ"ב.) וּמוּבָא בְּכַתְבֵי הָאֵר"י, כִּי גִלְגוּל בְּבַעַל חֵי, אֵינֹו דוֹמֵה לְגִלְגוּל בְּאָדָם, כִּי בְּבַעַל חֵי, זֹכֵרֶת הַנִּפְשׁ אֵיךְ הִיָּתָה מְגִלְגֶּלֶת בְּאָדָם קוֹדֵם, וְכָל גְּדוּלְתָהּ וְתַעֲנוּגוֹתֶיהָ. וְזֹכֵרֶת מְקוֹר מַחְצָבָתָה הָעֲלִיוֹנָה, וְנִפְלְתָה מִמָּקוֹם גְּדוֹל וְנִפְלְאָ כִּזֶּה לְהִכְנֵס בְּתוֹךְ בַּעַל חֵי טְמֵא, שֶׁהוּא סְרַחֲזוֹן לְנִפְשׁ הַקְּדוֹשָׁה בְּלֵי שַׁעוֹר וּבְלֵי חֶקֶר. אֲשֶׁר אֵי אִפְשָׁר לְצִיר בְּשֶׁכֶל כָּלֵל, וְמִי יְכוּל לְשַׁעַר וּלְסַפֵּר גְּדָל הַצַּעַר הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא.

וְדַע שֶׁכָּל נִשְׁמָה שֶׁמִּתְּגַלְּגֶלֶת בְּבַעַל חֵי, לְאַחַר כָּל הַסָּבֵל הַנּוֹרָא שֶׁתַּעֲבוֹר, לֹא יְכוּלָה לְהִכְנֵס לְמַחְצָבָתָה בְּגֵן עֵדֵן, אֲלֵא צְרִיכָה לְשׁוּבַ בְּגִלְגוּל אָדָם בַּעַל בְּחִירָה. (שַׁעַר הַגְּלִילוֹת הַקְּדוּמָה כ"ב.) וְדַע שֶׁכָּל מַחְשַׁבָה וְהַסְּתַכְלוֹת נִרְשָׁמָת בְּמַחַ בְּנִצָּחַת, וְאִפְשָׁר לְהַחֲזִיר אָדָם בְּהִיפְנוּזָה לְגִלְגוּל קוֹדֵם וְאֵפְלוּ לְגִלְגוּלִים קוֹדְמִים וְאִזּוֹ מְסַפֵּר הָאָדָם פְּרָטִי פְּרָטִים כָּל מַחְשַׁבָה וְהַסְּתַכְלוֹת שֶׁחָשַׁב וְרָאָה, וְכָל שֶׁפָּן שֶׁבְּצִאֵת הַנִּפְשׁ מִהַגּוֹף הַמְּפָרִיעַ לָהּ לְזַכֵּר הַכֵּל, שֶׁמִּיד כָּל הָרְאִיּוֹת וְהַמַּחְשַׁבּוֹת הָאֲסוּרוֹת עוֹמְדִים לְמוֹלוֹ לְמוֹקֵשׁ. וְהֵם הַנּוֹתְנִים הַכֵּחַ לְמִלְאָךְ לְשַׁבֵּר אֶת עֵינָיו הַנִּפְשׁ, ה' יְצִילֵנו, עַד שֶׁתַּעֲבוֹר יְסוּרִים קוֹשִׁים וּמְרִים לְטַהוֹר הַמַּחְשַׁבּוֹת וְהַסְּתַכְלוֹת הָאֲסוּרוֹת מִנִּפְשׁוֹ.

וְהַחֵי יִתֵּן אֵל לְבוֹ, וְיִשְׁפִּיל מַעֲשָׂהוֹ לְשׁוּבַ מַעֲזוֹן חֲמוֹר וְתִדְרִירֵי זֶה. וְיִחַשְׁבֵּה, מִה יִתֵּן לִי וּמִה יֵצֵא לִי מִהַהֲבִטָה בְּאִשָּׁה, כְּלוּם מִיְדוּתָהּ נְאוֹת, וְכְלוּם אוֹכֵל לְשֵׂא אוֹתָהּ לְאִשָּׁה, וְהָרִי אֲנִי דוֹמֵה לְאָדָם הָעוֹמֵד בְּבִנְק וְצוֹפֵה, אֵיךְ אָדָם אַחַר מְקַבֵּל שְׁטָרוֹת כֶּסֶף מִהַקּוֹפָאִי, שֶׁכְּלוּם לֹא יוֹצֵא לִי מִזֶּה, גַּם כִּאֵן אֵין בְּזָה אֲלֵא תַאֲוֹת הַיֵּצֵר לְבַלְבֵּל מַחְשַׁבְתִּי בְּדַבָּר שְׂאִין לוֹ תַכְלִית.

וְאֲמָרוּ חַז"ל שֶׁהַשָּׁב בּוֹ מַחְטָא זֶה וְעוֹצֵם עֵינָיו מֵרְאוֹת בְּרַעֵ, יִתְּקַיֵּם בּוֹ הַפְּסוּק הַסְּמוּךְ. הוּא מְרוּמִים יִשְׁכּוֹן, מַצְדוֹת סְלָעִים מִשְׁגָּבוּ, לְחֻמוֹ נִתָּן, מִיָּמָיו גְּאֻמָּנִים, מִלֶּךְ (הַמְּשִׁיחַ) בְּנִפְיוֹ תַחֲזִינָה עֵינָיו. (מִסֵּכַת מַכּוֹת דָּף כ"ד.)

מתוך הספר "טהרת הקודש" לר' אהרון ראטה זצוק"ל

0777-0111-99 אלקרי

מִי שֶׁשׁוֹמֵר עַל קְדוּשַׁת הָעֵינַיִם רֹאהוּ מִסּוֹף הָעוֹלָם עַד סוֹפוֹ

מי ששומר על קדושת העיניים רואה מסוף העולם עד סופו

בערב חג השבועות פנה הרבי מלעלוב רבי משה מרדכי בידרמן זצ"ל לעוררו האישי ושלה אותו להיפגש באופן דחוף עם יחיאל קדישאי שהיה ראש לשכת ראש הממשלה מנחם בגין, ומסר לו לומר את המילים הללו, "תמסור למנחם בגין, אל תחשוש מלעשות את המבצע, המבצע יצליח למעלה מהמשוער, ואף אחד לא ייפגע, לא המבצעים ולא מדינת ישראל, אני מבטיח ולוקח את העניין על אחריותי". עוררו של הרבי אפילו שלא ידע במה מדובר ביצע את שליחותו, ומסר את הדברים הללו ליחיאל קדישאי, שהיה נדהם, כיצד הרבי, יודע על הדבר שהוא הסוד הצבאי השמור ביותר במדינה, וכמוכן מיהר למסור את הדברים למנחם בגין שמיחר לנסוע אל האדמו"ר ומיד לאחר מכן אישר את המבצע, שאכן הצליח למעלה מהמשוער. מנחם בגין סיפר יותר מאוחר למקורביו, שאכן שליחות המפלאות של הרבי היא ששכנעה אותו ונתנה לו את הביטחון לאשר את המבצע. הרבי מלעלוב אמר להסידור מיד לאחר שהופצץ הכור "לקחתני על עצמי יותר מדי כדי שהעניין יצליח", ותוך פחות מיממה לקה הרבי באירוע מוזוי ונשאר משותק בחצי גוף תחתון עד יומו האחרון.

בימי בבא סאלי זצוק"ל עלה לאוטובוס בעל תשובה שהתחזק בשמירת העיניים וישב במושב הקדמי. עלתה אישה בלבוש לא צנוע והוא הוריד את הראש כדי לא להסתכל עליה, אחר כך עלתה עוד אישה לא צנועה ושוב הוא הוריד את ראשו עד שהחליט לעבור למושב האחורי של האוטובוס ששם אין תנועה של אנשים. ואף על פי שלא היה עייף, נפלה עליו פתאום תרומה וראה שמישהו מזהירו בחלום ואומר לו שיש לו חומר נפץ מתחת לכסא שלו ותכף ומיד התעורר, אך אמר בליבו הלומוות שווא ידברו ולא התייחס לחלום. אך הוא שוב נרדם ושוב ראה שמהזירים אותו מהשמים ואומרים לו שזה לא סתם חלום אלא מודעים לו מן השמים שיש מטען חבלה כדי שיציל את כולם. הבחור התעורר שוב ואז הסתכל מתחת למושב וראה חוטים וחפץ חשוד, מיד ניגש לנהג והודיע לו שיש חפץ חשוד באוטובוס. הנהג בדק את העניין והוריד את כל הנוסעים מהאוטובוס, והעניין חבלן של המשטרה שפיקח את המטען ללא אבידות ופצועים ב"ה".

אחת אדם נסע לבבא סאלי זצ"ל וכשכנס אליו בטרם התחיל לדבר אמר לו הבבא סאלי זצוק"ל שבוכותו ניצלו כל האנשים שהיו באוטובוס שנגזרה עליהם מיתה. ובוכות ששמר את עינו ולא הסתכל פעמיים, ברא שני מלאכי סגוריה שבאו אליו פעמיים בחלום והזהירו אותו.

ימשיך לתור אחר דמויות נסתרות מעיניו. זה כבר לא ידע את נפשו. איכן אבדוק כבוד הרב? לך תבדוק מאחורי מיכל האשפה! הורה לו הצדיק. המקורב לא אחר לעשות כמצוותו והנה להפתעתו, שלוש נשים עמדו שם וגלגלו ביניהן שיחה קולנית. לתדהמתו של המקורב, לא היה קוץ מתברר, שאת מה שלא ראה בעיניו הגשמיים, הצליח רבי אלעזר לצפות בעיניו הרוחניות.

מעשה באדם שהגיע אל הבבא סאלי זצוק"ל, וביקש ממנו בשברון לב: רבינו, אחד הילדים שלי נעלם או נחטף אינני יודע מה איתו, ובאתי לכאן לבקש את עזרתך. הבבא סאלי זצ"ל פנה אליו ואמר, אינני יכול לעזור לך, כך לבני, והוא יוכל לסייע לך בבקשתך. ואכן אותו אדם פנה לבבא מאיר זצ"ל וביקש ממנו את עזרתו במציאת בנו. לתדהמתו, הבבא מאיר שרטט לו מפה והראה לו, שבלונדון ברחוב פלוני, במלון מסוים, באיזו קומה ובאיזה חדר, נמצא הילד. אף על פי שרבי מאיר לא היה כלונדון מימיו. אותו אדם נבהל מתשובתו של הבבא מאיר זצוק"ל, ושאל אותו, איך אתה יודע את מקומו של בני? אמר לו הבבא מאיר זצ"ל אספר לך אבל בתנאי שלא תגלה לאף אחד עד יום מותי. אמר לו שכוחות זה שזכה לקדש את עיניו, הוא רואה מסוף העולם ועד סופו. והסיפור התגלגל ואכן נמצא הילד על פי המפה ששרטט לו בבא מאיר זצ"ל.

בשנת 1981 למנינם, חזל האוויר הישראלי השמיד את הכור הגרעיני בעירק, במבצע שנקרא "מבצע עופרה" או "מבצע תמוז" ממשלת ישראל בראשותו של מנחם בגין החליטו להפציץ את הכור הגרעיני זמן קצר לפני הפעלתו, כי לאחר ההפעלה הפצצת הכור הייתה גורמת לאסון גרעיני, כפי שאנו רואים עכשיו ביפן. רבים לא יודעים על הדרמה שהתרחשה מאחורי הקלעים, למרות כל ההכנות המדוקדקות, ראש הממשלה מנחם בגין לא היה עד הרגע האחרון משוכנע אם לבצע את הפעולה, הוא חשש מאד לגורל הטייסים, שהייתה סכנה גדולה מאד שאיזה מטוס יופל בשטח אויב, וכן מתגובות העולם על הפעולה, הפעולה שתוכננה להתבצע בליל חג השבועות באותה שנה, ושעות ספורות לפני המבצע עדיין היו בליבו ספקות גדולים האם לתת אישור למבצע או לא. כמוכן שפעולה זו הייתה הסוד הצבאי השמור ביותר במדינה, שרק מעטים המעורבים ישירות במבצע ידעו עליו.

סיפורי צדיקים

גדול הדור בשמירת עיניים, האדמו"ר אלעזר אבוביצר זצוק"ל זצ"ע. בצעירותו שבע אהיות היו לו לרבי אלעזר, שנולדו לפניו. ועוד שבעה מקרים שבהם לא עלה הריונה של הרבנית ע"ה - יפה. לאחר כל מסכת התלאות, וזה רבי מאיר ונולד לו הגדול שבין חמשת בניו, הלא הוא רבי אלעזר זצ"ל. השמחה, בעת היוודע הבשורה הגדולה על הולדת הבן הייתה גדולה. היה זה הצות לילה, כאשר הקצין את כל בני העיר ובתשואות בשרו להם, כי בן נולד לצדיק. התושבים עלו על הגגות, פצחו במחולות, כרכרו ופוזו ללא הפוגה. אף אחד לא נותר שרוע על משכבו. בשעת הברית, קרא עליו הסבא אלבא סאלי את הפסוק 'עין לא ראתה אלוקים זולתך' כשהוא מדגיש כי ראשי התיבות של 'אלעזר' הם מילות הפסוק האמור. יש כמוכן בהתבטאות מאלפת זו, ללמד על ערך ייקרתו ועורש נשמתו של הרך הנולד, שזכה להיקרא כך על פי בקשת התנא רשב"י. כבר במעליו יתנכר נער. בימי חלדו, בעודו רך בשנים, כבר כינתה אותו הסביבה 'בבא' (אבא) בגין פרישתו המופלגת והדירות הקפדנית בשמירת העיניים. אם ניתן לעשות אנלוגיה, בין גדולי ישראל, הרי שכידוע בדור הקודם, אחד מעניקי הדור היה רבינו החפץ חיים זצ"ל שהמאפיין הייחודי שלו היה בהקפדתו על שמירת הלשון. לפיכך גם נקרא על שם ספרו זה, ולא על שם יתר ספריו. אפשר לומר וניתן להעיד ללא ספק, כי גדול הדור בדורנו בתחום שמירה אחרת, הלא הוא שמירת העיניים, היה רבי אלעזר המיוחד שבו. לא מצאנו כדוגמתו בימינו. לפני עשרות שנים, כאשר רבי אלעזר הגיע להתגורר בבאר שבע. הוא התגורר בקומה השנייה של אחד מבנייני השכונה. מי ששימש אותו כנבאי באותה עת, היה משמשו הרב יפרח. בכל יום, כאשר ביקש רבי אלעזר לצאת ממעונו זה, נגה להתייצב מאחורי המשוכה שהצצה בין חדר המדרגות לרחוב, ולשגר את הבבא לבדוק אם הרחוב פנוי וריק מאדם, לבל יאלץ להיתקל חלילה במראות בלתי צנועות, במשך השניות הספורות שבהן הוא עושה את צעדיו המדודים עד לרכב שהמתין לו. באחד הימים, נכה במקום מישורו ממקורביו וכאשר בא רבי אלעזר לצאת, ביקש כי יבדוק את הסטריליות של השטח. זה יצא אל הרחוב, הביט אנה ואנה, וראה כי אין אדם. הוא חזר והודיע לרבי אלעזר, כי הדרך פנויה. 'צא ובדוק שוב', הורה לו רבי אלעזר. המקורב יצא שוב אל הרחוב, אך לא הבחין בדבר. 'בדקתי', חזר אל המשלה, 'אין שום מניעה לצאת מהבית'. אולם להפתעתו, כמו התעקש רבי אלעזר כי

